

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. X. Paupertas, Chastitas, Obedientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

CAPUT X.

PAUPERTAS, CASTITAS,
OBEDIENTIA.

I.

Sæpe flagitavit à Deipara Lu-
dovicus, ut impetraret sibi à
Ludovi. Deo paupertatem, quæ Christi
ci sum- comes fuit individua: quam ut
ma pau- assequeretur, consideravit singulas
pertas. quorum inopiam Christus est pas-
sus; studuitque in singulis excel-
lere: quare non tantum respexit
unquam ad spes illas, ac fortunas,
quas amore DEI quondam abjece-
rat; sed etiam ubique sectatus est
vilissima quæque, delectatus in-
commodo cubiculi malè instructi,
etiam cum Superior esset, lignea
sede, & pro sella contentus humili
sedili, in quo tergum acclinare non
posset; tametsi pro advenis, qui
sæpe illum conveniebant, alias ha-
beret sellas, minimè tamen super-
bas,

tas, aut abhorrentes à pauperie.
pro picturis erant imagines cupro
impresæ, quæ ipsius devotioni ser-
varent. Libri non plures, quàm es-
sent necessarij studijs ejus, & hi
quidem vetustiores: & quamvis
occasione nō deerant augendi li-
terariam hanc suppellectilem, fa-
cilè suppeditaturis amicis, nun-
quam tamen id fecit, ne quam pau-
perati labem aspergeret. Sed nec
in morbis admisit quidquam re-
pocillationis, nisi quod in pauper-
um Collegijs esset consuetum.
Vestis ità detritas habebat, ut post
mortem ejus nulli amplius essent
usui, quo factum est, ut facilè di-
scerari possent, ac distribui petēti-
bus aliquas ejus reliquias. Viētus
tenuissimus fuit ac pauperrimus,
ut suo loco monstratum est; quem
etiam in excursionibus ostiatim
commendicare ipsi volupe fuit.
pecunias nunquam habuit, ne de-

positas quidem ab alijs ; neque pro impressione suorum librorum de quibus etiam nil unquam disposuit, vel inquisivit ; oprans eos vilipēdi, dummodo aliquibus prodesse. Sed neque ad scribendos illos alienā manu est usus, nisi quando erat necesse, aut nitidē scribendum, & quod oporteret servari : ut sunt ea, quæ de rebus Marinæ distavit : idq; non alteri scribæ, quam domestico, novitio, vel scholastico. Denique cū Dominus Antonius Pimentel adornare vellet ei Sacellum in suo conclavi, ne Saceri causā cogereetur per scalas alieno auxilio duci, vel deportari ad Sacellum commune; non permittebat augeri pretiosis reliquiarum sacrarum thecis, thepsive : neque alia dona pietati alendæ, ab illo, aliisque sæpius oblata, acciperet : ut proinde vir hîc ita versatus fuerit in rebus humanis, ac si Geniorum

horum coelestium esset, qui illarum cupiditate nullâ tangatur.

II.

Castimoniam nativam & virginalem totâ vitâ, etiam in præferenda corporis habitudine, servasse certum est ex ijs, quibus notæ fuerunt omnes latebræ ac sinus illius animi, & cōscientiæ; ut nihil quidem ne cogitatione quidem, aut verbo, oculive nictu, seu quovis modo in eam peccaverit. Nilominus diligentissimè cavet omnia, è quibus aliquid vitij pudicitiae suæ posset offerri: nullamquam feminam, ne matrem quidem, aut sororem intuitus. Cum illis, quando erat opus, egit semper curte, siccèq; , tam nervosè tamè, ut neq; plura desiderarent; neque ut solent, cum propter brevitatem deferrent. Apud ægrotos cùm esset, voluit semper socium habere in oculis: quorum unus, cùm eum

*Castitas
illibata.*

aliquandiu reliquisset solum, al-
cuius interim negotij peragendi
causâ, gravissimè questus est, asse-
rendo si id præscivisset, se pedem
domo elaturum non fuisse; arbi-
tratus minoris esse, feminæ quan-
tumvis illustri se vocanti dare re-
pulsam, quam illud honestatis, &
solitudine, probrum admittere,
cujus ea quoque ipsi cura fuit, ut
neque alius eum ulla ex parte, præ-
ter os & manus, neque seipse nu-
dum unquam viderit. Nam cum
etiam unguis pedum nimium
excrecentes resicaret (quod non
faciebat, nisi necessitate summâ co-
actus) digitum eundem tectum ha-
bebat, cuius unguis erat putandus.
Quæ res tanto plus admirationis
habet, quo pluribus annis fuit in
gravissimis morbis.

III.

Quibus De Obedientia, quæ compen-
obedi- dium & summa virtutum est, scri-
dum. ptur

Ludovicus primorum & fer-
ventiorum desideriorum, sibi luce
divinâ, quam suis amicis largitur,
inditorum fuisse, ut exactissimè pa-
teret, primò omnium præceptis
Dei, nihil etiam leve scienter ad-
mittendo adversus illa: tum Regu-
lis Societatis communibus, ac pro-
prijs officij sui: postea illis, quæ Su-
periores ordinaverint: exin ut ac-
ceptaret omnia, quæcunque, &
quomodocunque DEVS permise-
rit, aut immiserit. Tria verò genera
Superiorum, quibus obediendum
est, agnovisse; primum Homines,
qui loco DEI sunt: deinde Ratio-
nem, quæ & ipsa vice DEI nos regit:
denique Inspirationes internas, à
DEO profectas. Et per hos, inquit,
DEVS regit me, & nihil mihi deerit,
& quod per Jsaïam dixit; Ego Domi-
nus DEVS tuus, docens te utilia, &
gubernans te in via, quâ ambulas.
utinam attendisses mandata mea; fa-

*Præ-
ceptis, Re-
gulis.*

*Superio-
ribus,
Rationi.*

*Divinis
inspira-
tionibus.*

Et esset sicut flumen pax tua, & iustitia tua, sicut gurgites maris. Hæc prima proposita sua quàm accuratè impleverit, è suprâ memoratè clarum est. Nam si de Societatè Regulis quærat, omnes, etiã quæ videntur, levissimas ita servavit, ut jurati perhibeant, se nullius omnino transgressionem in eo deprehendisse: alij dicunt, non potuisse tantam illis observationem esse, nisi ab homine DEI pleno, & singularibus donis omnimodè sanctitatis ornato: alij demum, illum fuisse prodigium quoddam disciplinæ, & observantiæ Legum religiosarum. IV.

*Custodia
lingua.*

Certè linguam sic est moderatus, ut & religiosè silentium ageret horis, locisque præscriptis; & cum loquebatur, nullum ei verbum, nec in colloquio familiari, nec in disputatione scholastica, non liberatum, aut etiam cum rerum exaggeratè

generatione excideret. Protulerat
 semel aliquid in exhortatione pu-
 blica, primo aspectu non satis ad-
 missim Theologicam: at mox
 illud ita declaravit, ut ab omni
 prolapsione purgaret. Modestiam *Mode-*
 formam, à S. Ignatio præscriptam, *sia.*
 sic expressit in se, ut Leges ejus, si
 intercidissent, ex ipso restaurari
 potuerint. His, quæ disposuerant
 Superiores, nihil opposuit unquam,
 nisi mandassent aliquid honorifi-
 cum, aut esset occultum, quod eos
 posse debere, & velle putavit. Sic
 nihil movit, cum Villagarciae sa-
 nitatem nimiam occupatione pes-
 fundidisset; nihil cum à Salmanti-
 censi aura afficeretur pessimè; o-
 mnia cum in proparulo essent, Su-
 periorum providentiæ relinquen-
 do: quando verò simpliciter pro-
 positâ difficultate, Superior in-
 proposito perstabat, nihil contra
 urgendo, quod ordinabatur exse-
 cutus

curus est; licet interim difficultas
aucta fuisset. Vt contigit, quando
rogatus, ut ad domesticos exhor-
tationem haberet, Ministro dixit,
eam nunc esse valetudinem suam,
ut quod petebatur, præstare con-
venienter auditoribus non posset;
si tamen alius non sit, cupere se
denuo moneri. Redijt Minister,
et licet ipse valetudine jã esset affli-
ctiore, tamen operam suam addi-
xit. Jtã se non tantùm erga Supe-
riores gessit; sed etiam erga janito-
rem, coquum, ædituum, respiciens
eos, ut Vicarios DEI; sed & alijs o-
mnibus morem gessit, ut sibi pro-
posuerat, quicumque attulissent
aliquid rectæ rationi conveniens.
Jdem in his, quæ DEVS inspirasset,
servavit paræ obedientiæ studio;
non mirum ergo, si facta est, sicut
flumen, pax eius; justitia,
sicut gurgites maris.

CAPUT